

ret for dine Aktier, opsiger jeg Laanet, og du maa betale ind. Ogsaa dette har selvfølgelig ført til den Inflation af Kapitalværdierne, som jeg har talt om.

Hvis de Herrer vil gennemgaa de københavnske Bankers Maanedrappporter, vil de kunne se, at der er en Gryde, hvori man putter alt muligt — den hedder Diverse Debitorer. Kontoen er steget fra 136 Millioner til 600 Millioner. Det er morsomt at se, hvor forskellig den er i de forskellige Banker. Det er i Virkeligheden en Gryde, som tjener til at skjule de faktiske Forhold for Befolkningen. Handelsbanken har en Konto Diverse Debitorer paa kun $\frac{1}{4}$ Million paa en Balance af 612 Millioner. Privatbanken har 22 Mill. Kr. paa en lignende Balance, men Landmandsbanken har 380 Millioner paa en Balance af 1 200 Millioner. Jeg vil haabe, at man, naar Bankloven nu bliver oversendt fra Landstinget, vil fastholde Kravet om ensartede Regnskaber for vore Banker, saa at man virkelig kan se, hvorledes Pengene er anbragte, og hvem man skylder Pengene til.

Paa vore Bankregnskaber ser vi ogsaa de udenlandske Tilgodehavender. De er steget fra 68 Millioner før Krigen til over 400 Mill. Kr. De er siden Februar d. A. gaaet ned fra 420 til 365 Millioner. Nu er der den Ting at bemærke herved, at dette er ikke det fulde Tal for udenlandske Tilgodehavender, thi f. Eks. Nationalbanken har under sine Diverse Debitorer de udenlandske Kronetilgodehavender i England og Tyskland; de 365 Millioner, som Bankerne opgiver at have som udenlandske Tilgodehavender, er saaledes ikke udtømmende, — der kan være 200—300 Millioner mere, hvad ved jeg? Det staar i hvert Fald under Diverse Debitorer.

At Seddeludstedelsen har været unødvendig stor under Krigen, ser vi af, at den naturlige Affødning af naturlig Handel, de indenlandske Veksler, er i de københavnske Banker kun vokset fra 165 Mill. til 400 Mill. Kr. i Februar; nu er de for Resten gaaet frem i de sidste Par Maaneder. Den Omstændighed, at Diverse Debitorer og Kontokurant er steget saa umaadeligt, viser, at der i Virkeligheden har været Inflation, og den Omstændighed, at de indenlandske Veksler ikke er steget i samme Forhold, viser, at der er udstedt flere Sedler, end det var nødvendigt. Følgen af alt dette har været, at Inflationen har virket ind paa vort Prisniveau i faretruende Grad, idet vore Priser er steget med mere end 100 pCt.

Vore Aktiekurser er steget, Fabrik- og Lagerværdier er steget undtagen i København, hvor Huslejeloven vel har holdt Værdien af fast Ejendom nede. Mange af de Penge og Kreditmidler, der er stilledet til Publikums Disposition, har været brugte til illegitim Handel, Kædehandel og andre Ting, thi Penge vil beskæftiges, og laver man Penge, maa man give Folk Lov til at bruge dem til et eller andet, ellers bliver de med Rette misfornøjede. Denne Spekulation har været uheldig, og det vil vise sig bl. a. med de Gevinster, Folk har haft, thi de Penge, man vinder paa Børsen ved Spekulation, betragter man som sin Indtægt, men de Penge, man taber, tager man af sin Kapital, og deres Kapital bruger ordentlige Folk ikke, men deres Indtægt. Derigennem er der under Krigen sket et meget stort Forbrug af Værdier til Vellevned, til at have det godt. Selvfølgelig har Banken ikke ene Skylden — fælles med de to andre nordiske Banker — for Inflationen; der er andre Aarsager. Først er vore Importpriser blevet for høje paa Grund af Fragterne; med andre Ord, vore Rederes Politik skilte os fra Vestens lave Prisniveau, og derigennem blev vore Importpriser høje. Paa den anden Side var det det danske Publikum selv, som forbandt vort Marked med Tysklands og Østerrigs høje Priser, idet vor Eksport til Tyskland og Rusland under Krigen har ført til, at vi fik disse Landes høje Prisniveau. Da vi ikke tog os i Agt og ikke saa, at de tyske og russiske Penge ikke havde den Værdi, vi tillagde dem, er vi baade kommet til at forhøje Priserne herhjemme mere, end vi skulde, og kommer vi til at skulle mødegaa et Tab, som vi ikke kan undgaa, paa den tyske og russiske Valuta. Jeg nævner dette Forhold, fordi jeg tror — og det skal jeg straks komme tilbage til —, at Prisdriveriet maa høre op, ikke af socialpolitiske Grunde — thi nu begynder det Element maaske at betyde mindre, eftersom Arbejderne ogsaa faar højere Løn —, men af en rent økonomisk Grund: at ingen her i Landet, allermindst de besiddende selv, er interesseret i, at Kronen mister sin Købeevne. Det er saaledes i dette Øjeblik med Hensyn til Varer, man kan faa fra Tyskland, at selv med en Kurs af 33 for Marken er det billigere at købe Varer i Tyskland end i Danmark. Denne Inflation, der skyldes Borgerne selv — og den virker jo stadig, der er jo, det kan ikke nægtes, en ualmindelig god Villie til stadig at drive med Priserne —, er endelig ogsaa blevet